

Я пишаюся тобою, мій прадіду...

Весною 43-го року юного Кузьму Михайловича Бідила призвали до лав армії. Йому було сімнадцять. То був мій прадід. Він ішов захищати Батьківщину. Був безпосереднім учасником бойових дій. Його загін споруджував спеціальні мости для переправлення воєнної техніки. Кузьма Михайлович брав участь у форсуванні Дніпра, потім визволяв Київ. А далі в складі танкової дивізії звільняв Польщу, Чехословаччину. Пройшов через найстрашніші бої, поранення, контузію. Слід війни назавжди лишився з ним – уламок німецької кулі навіки застряг у його тілі. Але... Він солдат. Солдат, який бореться на своїй землі і за свою землю. А таких солдатів ніщо не може зупинити.

Прадід дійшов до самого Берліна. Там зустрів перемогу. Нині його мундир рясніє медалями й орденами. Ними й написано його бойовий шлях. Особливо дорогі його серцю медалі «За відвагу», «За звільнення Варшави», «За звільнення Праги».

Прадіда вже давно немає в живих. Він помер ще до мого народження. Але пам'ять про Кузьму Михайловича назавжди в нашій родині, в наших серцях. А пожовтіла від часу грамота в старій дерев'яній рамочці під тоненьким склом за підписом маршала Конєва щоразу нагадує про ті страшні часи.

Я пишаюся тобою, мій герою, мій прадіду!